मन्युं शेकुर्न ते रोद्धुं नास्रं संरुरुधुः पतत्। विविदुर्नेन्द्रजिन्मार्गं परीयुश्च प्लवङ्गमाः॥ ४९॥ १४ सर्गः

मन्युमित्यादि। मन्युं शोकं रोद्धुं वारितुं न शेकुः पारितवन्तः अस्रञ्च लोचनेभ्यः पतत् न संरुरुधुः न संरुद्धवन्तः इन्द्रजितोमार्गं न विविदुः न ज्ञातवन्तः क्वासौ तिष्ठतीति प्लवङ्गमाश्च परीयुः समन्ताद्गतवन्तः क्वासावगमदिति॥ ४९॥ ज०म०

मन्युमित्यादि। ते वानरसेनान्यः मन्युं शोकं रोद्धुमावरीतुं न शेकुर्न शक्ताः शक्लृशक्तौ रुधिर्धौञिञआवृतौ पतदस्रं रोदनजलं न संरुरुधुः न वारितवन्तः इन्द्रजितोमार्गं पन्थानं न विविदुः न जानन्ति स्म कुतोगतइति विदलमतौ प्लवङ्गमाः परीयुः सर्व्वतोगताः क्वासावगमदिति इणगतौ॥ ४९॥ भ०

दधावाद्भिस्ततश्चक्षुः सुग्रीवस्य विभीषणः। विदाञ्चकार धौताक्षः स रिपुं खे ननर्द्द च॥ ५०॥

दधावेत्यादि। ततोऽनन्तरं विभीषणः सुग्रीवस्य मन्त्रपूताभिरद्भिश्चक्षुर्दधाव प्रक्षालितवान् सुग्रीवः धौताक्षः प्रक्षालितचक्षुः बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरिति समासान्तष्टच् रिपुमिन्द्रजितं खे स्थितं विदाञ्चकार ज्ञातवान् उषविदेत्यादिना आम् ननर्द च शब्दितवान् क्वेदानीं यास्यसीति॥ ५०॥ म०ज०